

V R T E C.

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 2.

V Ljubljani 1. februvarija 1887.

Leto XVII.

Na hribu sv. Urbana.

Tù torej se dvígala cerkev je kdàj,
Oj cerkev svetnika Urbana.
In le razvalina je tù še sedàj,
Z robidovjem ostrim obdana.

Let sto je minulo, ko suša groznó
Palíla domače je kraje.
A množica vérna, na goro je tó
Hitéla v Bogá zaupaje.

„Tri mes'ce nebó nam ni dalo dežjà
In zemlja razbeljena zéva;
Če dalje še žgè nas vročina strašnà,
Neznóсна pač naša bo réva.

Oj prosí mogočni in sveti Urban,
Da Bog se nas v stiski usmili;
Vsa leta te bomo častili ta dan,
Če sprosíš pomóci nam v sili.“

In mašnik daruje brezmadežni dar,
Z iskrenimi moli čutili:
„Odpusti nam Bog, ne kaznúj nas nikár,
Zvestéje Ti bomo služili.“ —

In stréžniku pravi: „Le bistro poglej,
Li vidiš morda kaj oblaka?“
„Nebó je vse jasno, kot bilo je prej,
Ne vidim nobenega znaka.““

Kruh, vino posvétíl proséč je Bogá,
Naj revnih stvarí več ne šíba:
„Doklér ne dobimo dežjà od nebá
Ne vrnemo s tega se hriba.“

In stréžniku pravi: „Ozri se v nebó,
Nemara sedàj oblačí se.“ —
„Res, lahna meglíca, vsaj zdi se takó,
Tam dvíga od južne strani se.““

Darilnega keliha ni še izpil,
Še stal pri oltarji je mašnik,
Vže dež je pohleven šumljaje rosil
Na polje, vinógrad in pašnik. —

Minulo od tákrat stotíno je let,
Ljudje so tedanji pomrli?
To cerkev na hribu pozabil je svet,
Viharji do tál jo podrli.

Fr. Krek.